

Smoesje.

Tekst : Elian Hattinga van 't Sant

Net als Brittje houdt Lotje van alle mensen. Als pupje vond ze werkelijk iedereen even leuk. Als ze in het bos in de verte iets op twee benen aan zag komen, was ze al vertrokken voor ik met mijn ogen kon knippen. Ze was natuurlijk schattig om te zien, maar ze gedroeg zich ook uiterst innemend. Zodra ze vlakbij was, minderde ze vaart. Haar oortjes gingen plat en haar hele achterkant zwabberde van links naar rechts. Vervolgens vlijde ze zich voorzichtig en zacht kwispelend, haar blote buikje alvast uitnodigend half tonend, aan iemands voeten. Een van haar eerste bijnamen was dan ook Kronkelotje.

Hoewel ik graag zie dat mijn honden allemansvrienden zijn, waren er toch een paar nadelen aan Lotjes gedrag verbonden. Die werden natuurlijk groter naarmate zij groter werd. Lotje vond grote honden bijvoorbeeld best wel eng, zodat ze zich bij voorkeur aan de voeten stortte van eigenaren van rashonden waar ik nogal slechte ervaringen mee had, zoals Duitse Herders en Boxers. Lekker veilig, dacht ze blijkbaar. Ik hield menig keer mijn hart vast, maar gelukkig stonden zelfs grote bullebakken er meestal beteuterd bij te kijken hoe hun baas met Lotje aan het knuffelen sloeg.

Ander minpuntje bij deze ontmoetingen met vreemden was dat Lotje er geen genoeg van kan krijgen. Zolang ze geaaid wordt, blijft ze er uitgebreid voor liggen, poten slap hangend half in de lucht, haar kop tegen je been, zodat ze je met haar zachte ogen lief kan aankijken om je te verleiden om door te gaan met aaien. Als je stopt, gaat ze vragend kwispelen en stoot ze je zacht aan met haar neus: doorgaan alsjeblieft! Voor ons zelf is dat natuurlijk geen enkel probleem. We voldoen maar al te graag aan haar verzoek. We stoppen ook vaak om haar te aaien als we in de kamer langs haar lopen. Klop, klop, klop doet haar staartje dan op de vloer, terwijl ze je met haar ogen volgt met die smekende blik: je komt me toch wel even aaien?

Bij voorbijgangers in het bos hielp dit natuurlijk niet voldoende om de knuffeltijd te verlengen. Die gingen na een paar minuutjes weer verder. Dus gaf ze die maar een snelle afscheidskus, vooral als ze hen heel aardig vond. Ze sprong dan – poing - uit stand zomaar ineens tot op neushoogte en gaf een vederlicht likje over hun neus. Heel lief, absoluut niet lomp. Ze raakte hen verder niet aan. Maar ja, dat gaat natuurlijk eens een keer mis als iemand daar niet op voorbereid is en net zijn hoofd naar voren doet. Heel vervelend, want mensen met een tand door hun lip zijn niet zo blij meer. Het is gelukkig haast nooit voorgekomen.

Lotje gebruikte het zich laten aaien ook als smoesje om uitstel te krijgen als ze iets moest doen wat ze niet zo leuk vond. Als ze na de wandeling in de auto moest, keek ze om zich heen of ze niet iemand zag. Was dat het geval, dan trok ze snel een sprintje en ging al allerliefst kwispelend naar de eerste beste wandelaar toe. Dat zorgde ervoor dat ik heel vaak ergens later kwam. Want je stormt natuurlijk niet briesend op mensen af om je hond tussen hun voeten uit te plukken. Ik paste sowieso wel op voor de rol van boeman, want voor Lotje zou dat alleen maar meer reden zijn om gelijk een argeloze voorbijganger te belagen. Dus maakte ik een praatje en als iedereen uit geknuffeld was, ging Lotje aan de lijn en werd met zachte dwang in de auto gestopt. (En als troost nog even door mij geknuffeld.)

Natuurlijk nam Lotjes 'aai-mij, want ik ben zo verschrikkelijk lief' gedrag door dit alles bepaald niet af. Ze had bijna altijd succes. Er was (en is) bijna niemand die haar kan weerstaan. Ik kon er echt niet boos om worden. Het was zo aandoenlijk lief. Hooguit haalde ik maar eens diep adem en belde dat ik later kwam. Wel ontwikkelde ik allerlei slinkse tactieken om haar tijdig af te leiden om haar aan de lijn te doen. Daarvoor moest ik alles uit de kast halen, want zij probeerde mij weer voor te zijn. Zag ze per ongeluk de lijn, dan keek ze al rond. Ik denk dat ik het eerste jaar vaker wel dan niet achter Lotje ben aangehold, al roepend: "Niet aaien, niet aaien!". Waarop mensen mij niet begrijpend aankeken. Hoezo niet aaien, ze was toch lief?

Gelukkig leerde Lotje uit zichzelf welke mensen haar echt graag willen aaien. Die kijken, lachen en wijzen naar haar. Die mensen worden op hun wenken bediend; niet geïnteresseerden loopt ze gewoon voorbij. Het meeste succes heeft ze in Frankrijk. Fransen houden van alles wat mooi is. Dus worden flatcoats uitgebreid bewonderd. Laatst nog in een Frans restaurant. Daar ligt Lotje zich meestal roerloos onder tafel te vervelen. Lotje werd gespot en er werd bewonderend en verliefd naar haar gekeken en gebaard. Klop, klop, klop ging gelijk haar staartje. Het was maar goed dat ze vast zat aan de stoelpoot.